

forslaget under Nr. 27, hvor der af hese Udvalget foreslaas en Lønningsforhøielse til Telegrafbudene. Jeg skal i den Anledning bemærke, at det er ganske besynderligt og ganske vist ikke i god parlamentarisk Stil — men vi ere jo ogsaa langt udenfor parlamentarisk Stil — at Finantsudvalget det ene Aar efter det andet skal foreslaa bevilget forhøiede Beløb til underordnede Bestillingsmænd, som have 7—800 Kr. om Aaret og skulle leve deraf med Familie; Aar efter Aar have vi gjort dette og ere blevene ved dermed. I 3—4 Aar har ikke Overbestyrelsen, selv naar den har faaet Anledning og har kunnet se, at man netop ønskede, at disse smaa Bestillingsmænd skulde lønnes saaledes, at de kunde leve nogenlunde deraf, taget sig af en saa simpel Ting som at sørge for sine egne Folk, for dem, der staa under dem selv. Jeg skal dog forøvrigt erkende, at den nuværende Minister for saa vidt stiller sig bedre end den tidligere, thi denne vilde ikke engang modtage en forhøiet Bevilling hertil, men den nuværende har, saa vidt jeg har kunnet opfatte ham, været saa velvillig at ville modtage en saadan. Jeg skal minde om en anden Ting ved denne Sag. Saa vidt jeg har lagt Mærke til, er man flaaet ind paa den Vej, at efterhaanden som de ældre Bude afsaa, ansætter man Dreng, som nylig ere konfirmerede, og disse have 300—350 Kr. i Løn. For mig staaer dette ikke som nogen heldig Vej. Det hedder sig vel, at man har dem billigere, og at disse Dreng kunne tage sig noget Andet for og senere gaa over til noget Andet; men nu vil jeg spørge De Herrer, som kjende Noget til det, vi kalde Lønnelaarene, om De tro, at disse Kjøbenhavnske Dreng tage sig ret meget for, naar de saa 300—350 Kr. i Løn og kun ere beskjeflige den halve Dag, f. Ex. fra Middag til Aften. Jeg tror, at det, som Naturen nu engang er hos Mennesket, ikke kan ventes, at de skulde tage sig noget Godt for den øvrige Del af Døgnet, jeg mener, at det er en ødelæggende og foruøvelig Vej for disse Dreng, og forsaavidt de ikke kunne blive i denne Stilling — og det er ganske vist ikke noget Misundelsesværdigt at offre sit Liv til at være Telegrafbud — tror jeg, at de meget ofte kun ville være skikkede til Ladegaarden. Jeg skal desuden tilføie, at efter hvad jeg har hørt, er det ingenlunde heldigt at have Dreng til denne Bestilling, idet det ikke er den Sikkerhed ved deres Budbesørgelse, som ønskeligt var, og at der flere Gange er sket ikke ubetydelige Feiltagelser derved; dette ligger i Sagens Natur. Man vil erindre, at Postbestyrelsen vilde have flaaet ind paa samme Vej ligeoverfor Postbudene, men Finantsudvalget og dette Thing medvirkede til, at det blev forhindret. I Telegrafdirektørens Skildelse stilles det i Udigt, at man vil gaa videre paa denne Vej, men jeg vil dog raade til, at man er noget varsom hermed. — Med Hensyn til et Aar Lufind Kroners Medsættelse, som

er foreslaaet af Flertallet med Hensyn til Landvæsenets Fremme, talte det ærede Medlem fra Lemvig (Lalberg) overmaade varmt for at bevilge disse Penge og mente, at vi ingenlunde gav for store Summer til Landvæsenet. Jeg er deri enig med ham, det har jeg udtalt under en anden Sags Behandling; — jeg skal dog ikke komme tilbage til Sukkerøerne, det er ikke det, jeg tænker paa, dem har jeg, jeg vil ikke sige: opgivet, men ladet seile deres egen Sø, de ere nu i gode Hænder; men der er mange Maader at komme Landvæsenet til Hjælp paa. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at vi som agerdyrkende Lano ikke bevilge for meget, og jeg tror, at Thinget har den samme Opfattelse. Strygges Bevilgingen, er det ikke af den Grund, at man ikke har Interesse for Landvæsenet; men det ærede Medlem maa lægge Mærke til, at der ikke i Flertallets Udtalelse staaer Andet end „for Tiden“, og Ordføreren har forklaret, at det er af en ganske speciel Grund, at man ikke for Tiden finder sig foranlediget til at gaa ind paa dette Forslag. — Det ærede Medlem fra Trø (Steenstrup) talte meget varmt og vel ogsaa overbevisende; han kan være saa heldig med sit Forslag, som jeg kan huske, at han var overfor mig med Marstal Havn, kan han ikke sige, at Thinget er stemt mod ham. Han fik Pengene til den nævnte Havn, ganske vist meget mod min Villie. Han har, som sagt, talt meget varmt, i alt Fald ansøgte han mange Grunde for sit Forslag; men det ærede Medlem kan ikke forundre sig doer, at netop fordi han taler saa varmt — naar man er varm for en Ting, ser man noget igjennem Forstørrelsesglas ... (Steenstrup: Se paa Altkerne!) ja, men jeg vil sige, at det ærede Medlem ikke kan fordr, — og det fordrer han heller ikke — at Thinget skal blive overbevist. Det er en Selvsølge, at det, han har ansøgt, vil blive overveiet og eftergaaet, men om dette kan ske inden 3die Behandling, vil jeg henstille til det ærede Medlem, om han kan tro; han har selv mange Mistykker, og det kan være, at man, saastremt der skulde komme Noget ud af Høvelsen, havde Lykt til at se andre Mistykker. Lilmeo sagde han, at han ikke ventede noget Godt fra Ministeren; han maa vide, at denne er en bestemt Modstander af Forslaget, og jeg vil ikke sige, at man er absolut svag, men man er dog altid noget svag overfor en Minister, naar man skal paanøde ham en Bevilling. Det ærede Medlem maa ikke vente alt for Meget, naar han veed, at han har en stidig Minister overfor sig (Steenstrup: og et almægtigt Finantsudvalg), ja, hvor almægtigt det er, skal man jo saae at se. Det ærede Medlem ansøgte altsaa mange Grunde og efter dem fik man absolut det Indtryk, at der er sket Interessentflabet nogen Aret. Men om de ærede Forslagsstillere, Kolliken og Falktingen, just synes syndelig vel om hans Begrundelse og navnlig om hans overordentlig varme Interesse i